

Allah'a sığınan bağışlanır

Abdurrahman Bey: "Geçmiş günahlardan tümüyle pişman olan ve Allah'a sığınan bir insan bağışlanır mı?"

Hendek savaşı sonrası müşriklerin bozgun yemiş ve yıpranmış bir halde Mekke'ye döndükleri gündü. Mekke'ye bir yorgunluk, bir sessizlik hâkim olmuştu. Müşriklerin hatırı sayılır büyüklerinden Amr b. As çevresindekilere: "Görüyorum ki Muhammed gittikçe kuvvetleniyor. Biz istemese de her gün biraz daha ilerliyor. Gelin, buraları terk edelim. Gidip Necâşî'ye sığınalım. Eğer Muhammed kavmimize galip gelirse artık Necâşî'nin yanında kalırız; Muhammed'in emrine girmekten daha iyidir! Eğer kavmimiz galip olursa tekrar döneriz. Biz kavmimiz içinde tanınan kimseleriz. Kavmimiz bizi dışlamaz" dedi.

Çevresindekiler onu tasdik ettiler ve beraberce Necâşî'ye gidip sığınmaya karar verdiler. Necâşî'nin gözüne girmek için de, ona hediye olarak takdim etmek üzere bir hayli deri topladılar ve yola koyuldular.

Necâşî'nin yanına vardıklarında, Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtu Vesselâmın elçisi olan Amr b. Ümeyye radiyallahü anh onun yanından çıkıyordu. Şok oldular; buna hiçbir anlam veremediler. Amr b. As'ın içini birden önüne geçilmez bir düşmanlık hırsı kapladı. Hendek gününü düşündü. Husûmeti bilendi ve oracıkta Amr b. Ümeyye radiyallahü anh'ın boynunu vurmak istedi. Fakat kendi ülkesinde değildi. Necâşî'den gidip izin alması gerekiyordu.

Arkadaşlarına: "Durun! Necâşî'ye girdiğimizde Amr b. Ümeyye'yi bize teslim etmesini ricâ edeyim. Bu adamı öldürürsek Kureyşlilere büyük hizmet etmiş oluruz" dedi.

Necâşî'nin yanına girdiğinde önce secdeye kapandı, saygı ve ihtirâmını esirgemedi.

Necâşî: "Hoş geldin dostum" dedi.

Amr b. As: "Hoş bulduk efendim. Size bol miktarda deri getirdim" dedi ve derileri verdi.

Necâşî bu hediyeleri beğenmiş, memnun olmuştu.

Amr b. As devamla: “Ey Melik! Az önce yanınızdan bir adamın çıktığını gördüm. O adam bizim düşmanımızın elçisidir. İzin ver onu öldüreyim. Çünkü onlar bizim büyüklerimizden ve eşrâfımızdan bir çok kimseleri öldürmüşlerdir” dedi.

Bunun üzerine Necâşî öyle bir kızdı, öyle bir celâllendi ki, elini öfkesinden burnuna vurmasıyla burnu kırıldı. Amr b. As korkudan tir tir titremeye başlamıştı. Söylediğine bin pişman olmuş, Necâşî’yi kızdırdığı için utanmıştı. Gelir gelmez Necâşî’yi kızdırmak hiç de hoş olmamıştı. İçinden, “Neden söyledim? Söylemez olsaydım!” demeye başladı. Utancından yer yarılrsa girecekti. Sonra kendisini topladı ve:

“Ey Melik! Eğer hoşlanmayacağını bilseydim, bu teklifi sana yapmazdım!” dedi.

Necâşî gazapla haykırdı: “Mûsâ Aleyhisselâma gelen Nâmûs-u Ekber’in (Cibrîl-i Emîn’in) kendisine geldiği bir kimsenin elçisini öldürmek için sana teslim etmemi bana nasıl teklif ediyorsun?”

Amr b. As şaşırılmıştı; üzerine bir kaynar su dökülmüş gibi tüyleri diken diken oldu. Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmı hiç de böyle düşünmemişti. Kendini topladı ve: “Ey Melik! Gerçekten öyle midir?” diye sordu.

Necâşî: “Allah senin iyiliğini versin! Beni dinle de, git O’na tabi ol! Allah’a yemin ederim ki, O Hak Peygamberdir! Mûsâ Aleyhisselâm, nasıl Fir’avun ile askerlerine karşı galip çıktıysa, o da muhaliflerine karşı muzaffer olacaktır!” dedi.

Orada ne oldu? Amr b. As’ın rûhunda nasıl fırtınalar koptu? İçinde ne gibi volkanlar patladı? Bilinmez; ama bilinen bir şey var: Amr b. As, yaptıklarına pişman oldu ve hemen oracıkta, Necâşî’nin tahtının önünde bir heykel gibi dimdik ayakta dururken, Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâma kalbi ısınıverdi. Öyle bir ısındı ki, artık kimse Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmın sevgisini Amr b. As’ın kalbinden söküp alamazdı.

Amr b. As, kararını vermiş olarak Necâşî’ye: “O halde bana el ver! Müslümanlık adına sana bîat edeyim” dedi. Necâşî elini uzattı ve Amr b. As orada Necâşî’nin elinde Müslüman oldu. Amr b. As daha sonra Mekke’ye döndü ve hiç beklemeden Medîne’ye hareket etti. Yolda kendisine Halid b. Velid de iştirak etmişti.

Amr bin As’ın Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâmın huzurunda neler yaşadığını ve neler hissettiğini kendisinden dinleyelim:

“Harre’de indik. Elbiselerimizi değiştirinceye kadar ikinci ezanı okundu. Sonra

kalkıp, Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâma gittik. Huzuruna girdiğimizde, mübârek sîması nûr gibi parlıyordu. Müslümanlar etrafını sarmışlardı. Bizim gelişimizden sevinçli idiler. Önce Halid b. Velid, sonra da Osman b. Talha ilerleyip bîat ettiler. Sonra ben! Dizlerim titriyordu. Birden kendimi mübârek dizleri dibinde bulmuştum.

“Yâ Resûlallah!” dedim, “Şimdiye kadar işlemiş olduğum günahlarımın bağışlanması dileğiyle sana bîat ediyorum.”

Allah Resûlü Aleyhissalâtü Vesselâm: “Ey Amr!” dedi, “İslâmiyet kendisinden önceki işlenen günahları silip süpürür! Bîat et!” buyurdu.

Bunun üzerine bîat ettim.”¹

Cenâb-ı Hak Tevvâb’tır, Gafûr’dur, Vehhâb’tır, Şekûr’dur. Kendisine yürüyerek gelen kulunu koşarak karşıladığını bir hadîs-i kudsî’de bildirir.² Çünkü hidâyetin özünde geçmiş günahlardan samimiyetle pişmanlık ve Allah’a dönüş ve sığınış bulunmaktadır. Allah’a dönen, şefkat görür, bağışlanır, mağfiret ve merhamet bulur. Allah’a dönen pişman olmaz.

Dipnotlar:

1- el-Bidâye, IV/237; Heysemî, IX/351